

ver. Den gamle Højreregering kendte vi. Den erklærede: Vi kende ingen anden Maade at støtte nødlidende paa — naar det er Arbejdere og de i Klasse med dem staaende — end Fattigvæsenet. Imod dette Princip har Venstre gennem Tiderne, allerede fra 60'erne ned gennem 70'erne og 80'erne, saa længe det stod som Oppositionspartiet, sat dette, at Tiden kan være af den Beskaffenhed, at vi maa understøtte de nødlidende paa anden Maade end ved Fattigvæsenet. Og der har flere Gange i dette Ting været vedtaget Lovforslag, opstillede af Venstremænd og gaaende ud paa at yde Statsunderstøttelse til de fri Fattiggasser for at støtte dem, som paa Grund af ekstraordinær Arbejdsløshed vare komne i Nød. Det har været et Standpunkt fra Venstres Side, saa længe det endnu dannede Oppositionspartiet. Det er derfor rimeligt og naturligt, at man nu forlanger, at den Regering, som er udgaaet fra dette samme Parti, angiver sin Stilling og ikke gaar uden om Spørgsmaalet.

Det er ganske vist, at Arbejdsløshedsspørgsmaalet er ikke løst ved at yde nogle Understøttelser til de fri Fattiggasser. Men paa den anden Side kan der dog altid gøres noget ad denne Vej. I Kjøbenhavn have vi ikke en saadan Institution, og det vil ogsaa der være meget vanskeligt at etablere noget saadant, og dernæst leve vi for Øjeblikket under saadanne Forhold, at vi neppe ville være i Stand til at gøre det, medmindre Lovgivningsmagten paa en ganske anden Maade vil inødekomme os med Hensyn til vore Indtægter. Thi hvis vi for Kjøbenhavns Vedkommende skulde føre over i en saadan ny Kasse Indtægter af lignende Art som dem, der nu bruges andre Steder til de Bidrag, der i første Linie gaa ind i de fri Fattiggasser, vilde Kommunen komme til at lide et Afbræk, som den ikke kunde taale, medmindre den fik Dækning derfor ad den ene eller den anden Vej. Og en Adgang til større Indtægter maa vi have, medmindre Regeringen vil give os Tilladelse til at optage Laan og derved ogsaa overtage Ansvaret for, at vore daglige Fornødenheder klares ved Hjælp af Laan.

Jeg siger derfor, at Spørgsmaalet er ikke løst derved, at man gaar med til dette Forslag, og jeg vil ogsaa haabe, at det Pres, der øves ude fra paa os derved, at man overalt beskæftiger sig med denne Sag, til sidst vil føre med sig, at ogsaa Flertallet vil indse Vigtigheden af at tage denne Sag op. Det gaar ikke an, at man

gennem en Række af Aar, saa længe man staaar som Oppositionsparti, erklærer over for de ubemidlede: Vi ville hjælpe jer, vi fremsætte Forslag om at hjælpe jer, men der er en Magt, der er stærkere end vi, som sidder ved Regeringen og hindrer det, og saa ikke, naar man selv sidder ved Magten og er i Stand til at gennemføre sine Forslag, tager Sagen op. Den store ubemidlede Del af Befolkningen, der lider Nød, maa jo spørge sig selv: Hvorledes kan det være, at man ikke nu er i Stand til at gennemføre Forslag, der ikke gaa længere end de, man i sin Tid, naar Talen var om Arbejdsløshed, vedtog her i Tinget og sendte op i Landstinget, hvor de som Regel ikke kom videre. Man kan ikke fra Befolkningens Side lade være med at rejse det Spørgsmaal, om Venstre virkelig ser anderledes paa denne Sag, efter at det er blevet Regeringsparti, end de saa paa den, før det blev Regering. Er der sket et Omslag i denne Henseende? Nu vel, saa er det ogsaa sikkert, at Befolkningen deraf vil tage Lære for Fremtiden og søge at rette sin Optræden derefter.

Før jeg er bleven overbevist om det modsatte, vil jeg imidlertid ikke tro, at vi i Aar skulle forgæves banke paa Rigsdagens Dør med Bøn om Hjælp til de arbejdsløse. Jeg tror, der er hos alle en levende Følelse af, at der er Nød paa Færde, og at Nøden er i stadig Stigen, og at der ogsaa er en levende Følelse hos Regeringen og dets Flertal her i Tinget af, at det gælder om, at indfri nogle af de Løfter, som de have givet, medens de vare Oppositionsparti. Ellers er der ingen Tvivl om, at Befolkningen vil søge andre Veje. Fra et Partistandpunkt kunde jeg jo ikke have noget derimod, men jeg mener, at det, det i første Linie gælder om, er uden Hensyn til Partistandpunkt saa vidt muligt at afhjælpe den Nød, som lides af de mange Tusinde Mennesker, der gaa arbejdsløse uden egen Skyld. Jeg vil som sagt haabe, at man vil faa noget ud af denne Sag i Aar. I Fjor var Forholdet dette, at vi efter 4—5 Maaneders Arbejde i Udvalget mødte, da Solen stod højt paa Himlen, med nogle og tressindstyve Sider fulde af Tal. Vi maatte ikke gerne i Aar give de arbejdsløse det samme. Jeg tror, det vilde ikke blot være farligt, men det vilde være i allerhøjeste Grad inhumant at gøre det. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget. Naar jeg ikke har døvet udføreligt ved dets Enkeltheder, ligger det simpelthen i, at det har jeg haft Lejlighed til at gøre